

LOTTE GARBERS

www.lottegarbers.dk

Anmeldelse af Vær her nu 2006, Kristeligt Dagblad Dorris Ottesen

Lykken er at ønske det, vi får

Kloge og rørende overvejelser om lykke fra en række prominente præster

Det er en lækker bog at holde i hånden. Smuk at se på også – med et kæmpestort, stærkgrønt firkløver hen over for – og bagsidens lyseblå baggrund.

Derfor bliver man da også en lille smule skeptisk, når man læser bogens titel: "Vær her nu – hvad præster ved om lykke". For hvad har et firkløver med den sag at bestille? Men det skal vise sig at ens skepsis – stort set – bliver gjort til skamme.

For Lotte Garbers, der har foretaget de i alt 10 interview med præsterne, har gjort et fint og meget personligt stykke arbejde. Hun har absolut sans for den verden, hun med præsterne træder ind i, og hun tør godt være personlig i sin tilgang. Der er nærvær, nutid og virkelighed i hvert eneste af hendes indledende funderinger, såvel som i selve samtalen. Det kan ikke gøres meget bedre.

Og hun bliver på billedsiden fulgt smukt af fotograf Sif Meincke, der har taget nogle meget nærværende på én gang både følsomme og nøgterne portrætter af de interviewede. Og dertil kommer så et helt afsnit bestående af ordløse bud på, hvad lykke også kan være med smukke billeder af stort og småt.

Hver af de ti præster, der fordeler sig ligeligt mellem de to køn, og som med en enkelt markant undtagelse er mellem 47 og 63 år, har fået hver deres afsnit. En prominent række af præster er det: Anne Braad, Mikkel Wold, Leif Bork Hansen, Henning Sundby, Marianne Christiansen, Agnete Brink, Lisbeth Smedegaard Andersen, Elisabeth Dons Christensen, Kjeld Holm og Erik Høegh-Andersen.

Og jo, alle præsterne har hørt evangeliet. Måske nok – forekommer det én – med større eller mindre lydhørhed, mere eller mindre livsafgørende, men dog, de har hørt det. Og de ved derfor også alle sammen godt, at lykke i evangelisk forstand, den har ikke noget at gøre med firkløverheld eller andre former for folketro. De ved godt, at lykken ikke blot er en stemning, der kan løfte, men en glæde, der kan bære. Ingen tvivl om den ting.

Elisabeth Dons Christensen udtrykker det sådan: "Vi forveksler succes med lykke. Men sådan hænger det ikke sammen, for succes er at få det, vi ønsker. Lykken er at ønske det, vi får."

Men det er dog alligevel påfaldende, at flere af præsterne faktisk kan slippe af sted med at tale om lykke i almindelighed, og deres egen lykke i særdeleshed, stort set uden at henvise til deres kristne

tro. Men måske har det noget at gøre med, at rigtig mange af præsterne, faktisk de fleste, er særdeles tilbageholdende med at inddrage deres personlige liv og erfaringer i deres refleksioner over lykkebegrebet. En sær angst for at blive privat, der på en mærkelig måde i nogle tilfælde kommer til at gå en lille smule ud over troværdigheden.

Men der er undtagelser. Den mest markante er biskop Kjeld Holm, der både tør tale om sin private lykke og ulykke. Om ulykken i form af livstruende sygdom, angst og depression og lykken ved at vide sig elsket og accepteret af sine nærmeste. Og som uden videre slår fast, at hans opfattelse af lykke hænger sammen med hans tro. For som han udtrykker det: "Ved hver begravelse og hver barnedåb bruger vi formuleringen "at blive genfødt til et levende håb", og det er de smukkeste ord, der findes i den kirkelige liturgi." For med dem strækker håbet sig ind i evigheden. "Det kan godt være, det gik ad helvede til, det kan godt være, dit liv blev en stor tragedie, men vi siger de ord." Derfor får samme Kjeld Holm også her det sidste ord med følgende bramfri salut:

"En gang imellem forveksler vi behagelighed med lykken. Vi siger: "Det er dog lykkeligt, at vi har den herlige rødvin, det er den rene lykke!" Gu er det da ej! Det er behageligt, rart og hyggeligt, men det har intet med lykke at gøre. Da kongesønnen lå i sit fodertrug, blev vi pålagt glæden, lykken, ikke tilfredshed, og der er en verden til forskel.""